

Kniha Daniel — číslo sto devět

Odhalení trojího naplnění proroctví: Prorocký význam deváté kapitoly Zjevení a moderní reformační hnutí

Jeff Pippenger
2024-03-01

První polovina deváté kapitoly Zjevení označuje pátou polnici, která je prvním běda, a druhá polovina kapitoly označuje šestou polnici, která je druhým běda. Obě polnice jsou názorně znázorněny na pionýrských mapách z let 1843 a 1850. Když bylo v roce 1989, v čase konce, po rozpadu Sovětského svazu odpečetěno posledních šest veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel, započalo reformační hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Mezi pravdy rozpoznané v roce 1989 patřilo i to, že velká reformační hnutí biblických dějin existovala a že všechna navzájem probíhala v paralelách. Všichni proroci, a tedy každé posvátné dějiny, včetně posvátných reformačních hnutí, znázorňují závěrečné velké reformační hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, které je zároveň mocným hnutím třetího anděla. Když začíná proces zapečetění, začíná také skrápění pozdním deštěm. Odpečetění reformačních hnutí v roce 1989, po němž následovalo odpečetění posledních šesti veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel v roce 1992, vytvořilo prostředí odporu, jak tomu vždy bývá, když je odpečetěna nová a přítomná pravda.

V odporu proti pravdě posledních šesti veršů Daniel 11 Pán otevřel pravdu, že prorocká historie pohanského Říma, spojená s prorockou historií papežského Říma, jak je ustanovena na základě dvou svědků, určuje prorockou historii novodobého Říma. Bylo rozpoznáno pravidlo trojí aplikace proroctví a poté bylo použito k obraně proti bludu a k rozpoznání a upevnění pravdy. Pravidla, která zastávají, že každá reformní linie je souběžná s ostatními reformními liniemi, a pravidla spojená s trojí aplikací proroctví, se stala základem pravidel, která byla ustanovena v hnutí třetího anděla, jak to bylo předobrazeno pravidly ustanovenými, používanými a publikovanými v milleritské historii.

Trojí použití proroctví jako pravidlo bylo odpečetěno pro hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť oni jsou hnutím pozdního deště a islám třetího běda je poselstvím pozdního deště. Zásada trojího použití proroctví byla označena Lvem z pokolení Judova dávno předtím, než islám třetího běda vstoupil do dějin 11. září 2001, neboť si přál, aby Jeho lid posledních dnů snadno rozpoznal poselství představované příchodem třetího běda, když navrátil svůj lid na Jeremjášovy staré stezky.

Průkopnické chápání páté a šesté polnice, jak je vyloženo v deváté kapitole Zjevení, bylo považováno za ten oddíl knihy Zjevení, který byl dějinami podepřen nejpevněji a nejzřetelněji. Uriah Smith začíná svůj výklad deváté kapitoly Zjevení tím, že používá slova historika Keitha, aby právě tuto skutečnost zdůraznil.

„Při výkladu tohoto troubení budeme opět čerpat ze spisů pana Keitha. Tento autor pravdivě říká: „Stěží lze nalézt tak jednomyslnou shodu mezi vykladači ohledně kterékoli jiné části Apokalypsy jako v případě vztahování pátého a šestého troubení neboli prvního a druhého

běda na Saracény a Turky. Je to natolik zřejmé, že to lze sotva nepochopit. Namísto jednoho či dvou veršů vymezujících každé z nich je celý devátý oddíl Zjevení ve stejných částech věnován popisu obou.‘ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 495.“

Rozdělení kapitol mezi prvním a druhým běda rozděluje dějiny prvního běda, představovaného Mohamedem. Geograficky je umístěno do toho, co historik Alexander Keith nazývá Saracény, což bychom dnes nazvali Arábií. Dějiny druhého běda, představovaného Osmanem I., jsou geograficky umístěny v Turecku, které historik označuje jako Turky. Dějiny prvního běda byly umístěny a naplněny v Arábii, rodišti islámu a Mohameda. Dějiny druhého běda byly umístěny a naplněny v Turecku, rodišti Osmanské říše.

Dějiny prvního běda označují válčení, které bylo namířeno proti Římu nezávislými bojovníky, jejichž jediným vzájemným pojítkem bylo náboženství islámu. Dějiny druhého běda označují válčení, které bylo namířeno proti Římu organizovaným náboženstvím a státní mocí, jež se nazývá chalífát. Ať už v případě nezávislého válčení proti Římu v dějinách představovaných Mohamedem, nebo organizovaného válčení představovaného Ottmanem či Osmanskou říší, způsob vedení boje spočíval v tom, že útočili náhle a nečekaně. Nebyla to válka vedená tak, že by všichni vojáci byli oděni do stejnobarevných uniforem, poté seřazeni do řady a poslání vpřed do střelby, jak bylo tehdejší vojenským zvykem. Slovo „atentátník“ vychází z islámského způsobu boje, spočívajícího v náhlém a nečekaném úderu, který obvykle vedl také ke smrti útočníka.

Slovo „assassin“ je odvozeno z arabského slova „hashshashin“, které pochází ze slova „hashish“, znamenajícího „hašiš“ nebo „konopí“. Tento výraz byl původně užíván k označení utajené a fanatické skupiny nizárijských ismá‘ílijských muslimů na Blízkém východě ve středověku. Členové této skupiny byli známi svými nekonvenčními a často násilnými metodami, včetně využívání politických vražd k dosažení svých cílů. Říká se, že někdy požívali hašiš, aby se připravili na své mise, což vedlo k užívání výrazu „hashshashin“ neboli „assassins“ v západním světě. Asasini působili ve středověku především v Persii a Sýrii a sehráli významnou roli v různých politických konfliktech a atentátech té doby. Výraz „assassin“ si nakonec našel cestu do evropských jazyků, kde začal v širším smyslu označovat jednotlivce, kteří vykonávají politické nebo cílené vraždy.

Tento způsob boje je důležitou prorockou charakteristikou tří běd, neboť prorockou úlohou islámu je vyvolávat válku. Islám jako symbol je zcela spjat s válčením a ve zjevení deváté kapitoly islám prvního a druhého běda představuje ilustraci jejich válčení. Jejich válčení je v knize Zjevení označeno jako čin, který rozhněvává národy těsně před uzavřením doby milosti.

I rozhněvaly se národy, i přišel tvůj hněv a čas mrtvých, aby byli souzeni, a abys odplatil svým služebníkům prorokům i svatým a těm, kteří se bojí tvého jména, malým i velikým; a abys zahubil ty, kteří hubí zemi. Zjevení 11,18.

„Národy“ jsou „rozhněvány“ těsně předtím, než přijde Boží hněv, a Boží hněv, jak je znázorněn v knize Zjevení, představuje sedm posledních ran, které přicházejí, když se uzavírá doba lidské zkušební lhůty. Ve verši jsou tři mezníky: rozhněvání národů, Boží hněv a čas soudit mrtvé. Soud nad mrtvými, o němž je zde řeč, je soudem nad bezbožnými mrtvými, který probíhá během

tisíciletého milénia, a nikoli vyšetřujícím soudem nad mrtvými, jenž začal 22. října 1844. Sestra Whiteová jasně uvádí, že tři mezníky v tomto verši jsou odlišné a nastávají v pořadí, v jakém jsou ve verši uvedeny.

„Viděla jsem, že hněv národů, Boží hněv a čas soudu nad mrtvými byly oddělené a zřetelně odlišné, přičemž jedno následovalo po druhém; rovněž i to, že Michael ještě nepovstal a že čas soužení, jakého nikdy nebylo, dosud nezačal. Národy se nyní rozhněvávají, avšak až náš Velekněz dokončí své dílo ve svatyni, povstane, oblékne roucha pomsty, a tehdy bude vylito sedm posledních ran.“

„Viděla jsem, že čtyři andělé budou zadržovat čtyři větry, dokud nebude Ježíšovo dílo ve svatyni dokončeno, a potom přijdou sedm posledních ran.“ Early Writings, 36.

Úloha islámu v poslední knize Bible spočívá v tom, že rozhněvává národy, a činí tak prostřednictvím války. Úloha islámu v první knize Bible spočívá v tom, že přivádí ruku každého člověka na světě společně proti islámu, představovanému jako Izmael.

I řekl jí anděl Hospodinův: Hle, jsi těhotná a porodíš syna; nazveš ho jménem Izmael, neboť Hospodin slyšel tvé soužení. Bude to člověk divoký; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratří. Genesis 16,11.12.

Slovo „ruka“ jako symbol je jako všechny biblické symboly a může mít více než jeden význam v závislosti na kontextu, v němž je použito. „Ruka“ je zdaleka především symbolem válečného boje v biblickém prorockví. Hebrejské slovo přeložené jako „divoký muž“ je slovem pro divokého arabského osla, což s sebou nese několik důležitých prorockých důsledků, z nichž jedním je, že arabský osel náleží do čeledi koňovitých, stejně jako kůň. V deváté kapitole Zjevení a na obou posvátných Habakukových tabulích (průkopnické tabule z let 1843 a 1850) je kůň použit jako symbol válečného boje představovaného islámem tří béd. První i poslední zmínka o islámu, jak je představen v knize Genesis a ve Zjevení, ztotožňují islám se symbolem čeledi koňovitých (osel nebo kůň) a obě zdůrazňují úlohu islámu jako toho, co má přinést válečný boj „každému člověku“ (národům).

V knize Zjevení, v DEVÁTÉ kapitole, v JEDENÁCTÉM verši, je určena povaha islámu, neboť prorocky je povaha vyjádřena jménem. Jméno dané králi, který vládne nad islámem, odráží onu první zmínku o islámu v knize Genesis, kde je napsáno, že povaha či duch Izmaela „bude přebývat v přítomnosti všech svých bratří“. Král, který vládne nad celým islámem, je duch Izmaela (jejich král), jehož ruka je „proti každému člověku“.

A měli nad sebou krále, anděla propasti, jehož jméno v hebrejštině je Abaddon, ale v řečtině má jméno Apollyon. Zjevení 9,11.

Ve Starém zákoně, zastoupeném hebrejštinou, či v Novém zákoně, zastoupeném řečtinou, je povaha, která vládne nad stoupenci náboženství islámu, označena buď jako Abaddon, nebo Apollyon, což v obou případech znamená „smrt a zkázu“. Smrt a zkáza jsou povahou islámu, ať je představován ve Starém či v Novém zákoně. Konkrétní charakteristiky ducha, který vládne v každém stoupenci islámu, ve spojení se symbolem osla či koně, jsou obě prvky prvního i

posledního odkazu na islám. Tyto dva prorocké atributy nesou pečeť Alfy a Omegy. Když sestra White označuje poselství, které přivádí sto čtyřicet čtyři tisíc k životu, jako mocné vojsko třetího anděla, uvádí následující:

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozzuřený kůň usilující vytrhnout se a přehnat se po povrchu celé země, nesoucí ve své dráze zkázu a smrt.

„Máme snad spát na samém prahu věčného světa? Máme být otupělí, chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží, vdechnuté do Jeho lidu, aby se postavil na své nohy a žil. Potřebujeme vidět, že cesta je úzká a brána těsná. Když však procházíme tou těsnou branou, její šíře je bez hranic.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

Čtyři větry jsou zadržovány během pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a tyto čtyři větry jsou „rozhněvaným koněm“, který ve své stopě nese „smrt a zkázu“. Dne 11. září 2001 vstoupilo třetí běda do prorockých dějin a přineslo „smrt a zkázu“, čímž „rozhněvalo národy“, když zasáhlo duchovní slavnou zemi „náhle a nečekaně“. Dne 7. října 2023 třetí běda pokračovalo na své dráze „smrti a zkázy“, a tak dále „rozhněvalo národy“, když napadlo doslovnou slavnou zemi „náhle a nečekaně“. První nečekaný útok označil začátek období pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a nedávný útok ze 7. října 2023 označuje počátek závěrečného období neboli „uzavírání“ pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Máme snad spát na samém prahu věčného světa?

Na obou posvátných pionýrských mapách je islám prvního a druhého běda názorně znázorněn islámskými bojovníky jedoucimi na svých válečných koních. Jezdec na válečném koni prvního běda v obou vyobrazeních nese kopí a jezdec na koni představujícím druhé běda střílí z pušky. Toto rozlišení je v deváté kapitole Zjevení zřetelně vyznačeno, neboť právě v dějinách druhého běda byl vynalezen střelný prach a poprvé použit ve válce. K veršům sedmnáct až devatenáct deváté kapitoly Zjevení Uriah Smith uvádí následující:

„První část tohoto popisu může poukazovat na vzhled těchto jezdců. Oheň, představující barvu, označuje červenou, neboť výraz ‚rudý jako oheň‘ je častým obratem; jacinth, či hyacint, modrou; a síra žlutou. A tyto barvy ve značné míře převládaly v oděvu těchto bojovníků; takže by popis podle tohoto výkladu přesně odpovídal turecké uniformě, která se z velké části skládala z červené neboli šarlatové, modré a žluté. Hlavy koní byly na pohled jako hlavy lvů, aby označovaly jejich sílu, odvahu a zuřivost; zatímco poslední část verše má nepochybně vztah k užívání střelného prachu a palných zbraní pro válečné účely, které tehdy byly zavedeny teprve nedávno. Protože Turci stříleli ze svých palných zbraní za jízdy na koni, vzdálenému pozorovateli by se zdálo, že oheň, dým a síra vycházejí z tlam koní, jak to znázorňuje připojená rytina.

„Pokud jde o použití střelných zbraní Turky v jejich tažení proti Cařihradu, Elliott (Horae Apocalypticæ, sv. I, s. 482–484) hovoří takto: — ‚Právě „ohni, dýmu a síře“, totiž dělostřelectvu a střelným zbraním Mahometovým, bylo možno přičíst pobití třetího dílu lidí, tj. dobytí Cařihradu, a v důsledku toho zkázu řecké říše. Od jejího založení Konstantinem nyní uplynulo jedenáct set let i více. V jejich průběhu proti ní podnikli nepřátelské útoky nebo ji obléhali Gótové, Hunové, Avaři, Peršané, Bulhaři, Saracéni, Rusové, ba i sami osmanští Turci. Její opevnění však pro ně bylo nedobytné. Cařihrad přetrval a s ním i řecká říše. Odtud

pramenila úzkost sultána Mahometa nalézt to, co by tuto překážku odstranilo. „Dovedeš odlít dělo,“ zněla jeho otázka k puškaři, který k němu přeběhl, „takové velikosti, aby mohlo zbořit hradbu Cařihradu?“ Poté byla v Adrianopoli zřízena slévárna, děla odlita, dělostřelectvo připraveno a obléhání započalo.““

„Dobře stojí za povšimnutí, jak Gibbon, vždy nevědomý komentátor apokalyptického proroctví, staví tento nový válečný prostředek do popředí svého obrazu ve svém výmluvném a působivém líčení konečné katastrofy řecké říše. V přípravě na ni podává dějiny nedávného vynálezu střelného prachu, té směsi ledku, síry a dřevěného uhlí;‘ vypráví o jeho dřívějším použití sultánem Amuratem a také, jak již bylo řečeno, o Mahometově slévárně větších děl v Adrianopoli; potom pak v průběhu samotného obléhání popisuje, jak ‚salvy kopí a šípů byly provázeny kouřem, zvukem a ohněm mušket a děl;‘ jak ‚dlouhá řada tureckého dělostřelectva mířila proti hradbám, čtrnáct baterií hřmělo najednou na nejpřístupnější místa;‘ jak ‚opevnění, která po věky odolávala nepřátelskému násilí, byla osmanskými děly ze všech stran rozmetána, bylo otevřeno mnoho průlomů a poblíž brány sv. Romana byly čtyři věže srovnány se zemí:‘ jak, zatímco ‚z linií, z galér a z mostu osmanské dělostřelectvo hřmělo ze všech stran, tábor i město, Řekové i Turci, byli zahaleni oblakem dýmu, který mohl být rozptýlen jen konečným vysvobozením nebo zkázou římské říše:‘ jak ‚dvojité hradby byly děly proměněny v hromadu trosek:‘ a jak Turci nakonec ‚vystupující průlomy‘, ‚Konstantinopol byla podrobena, její říše vyvrácena a její náboženství pošlapáno v prachu muslimskými dobyvateli.‘ Pravím, že si dobře zasluhuje pozornosti, jak výrazně a působivě Gibbon připisuje dobytí města, a tak i zničení říše, osmanskému dělostřelectvu. Neboť co jiného je to než komentář ke slovům našeho proroctví? ‚Těmito třemi byla pobita třetina lidí, ohněm, dýmem a sírou, které vycházely z jejich úst.‘“

„„VERŠ 18. Těmito třemi byla usmrcena třetina lidí: ohněm, dýmem a sírou, které vycházely z jejich úst. 19. Neboť jejich moc je v jejich ústech a v jejich ocasech; jejich ocasy totiž byly podobné hadům a měly hlavy, a jimi škodily.““

„Tyto verše vyjadřují smrtící účinek nového způsobu vedení války, který byl zaveden. Právě prostřednictvím těchto prostředků — střelného prachu, palných zbraní a děl — byla Konstantinopol nakonec přemožena a vydána do rukou Turků.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

Ve studiu třetího běda budeme pokračovat v příštím článku.

„Minulé noci jsem se probudila ze spánku s velikým břemenem na mysli. Předávala jsem poselství našim bratřím a sestrám a bylo to poselství varování a poučení týkající se díla některých, kteří prosazují bludné teorie o přijímání Ducha svatého a o jeho působení skrze lidské nástroje.

„Bylo mi ukázáno, že se mezi námi v závěrečných dnech poselství znovu objeví fanatismus podobný tomu, s nímž jsme byli povoláni se střetnout po uplynutí času v roce 1844, a že se tomuto zlu musíme postavit právě tak rozhodně nyní, jako jsme se s ním vypořádali ve svých raných zkušenostech.

„Stojíme na prahu velikých a slavnostních událostí. Proroctví se naplňují. Podivné a událostmi naplněné dějiny jsou zaznamenávány v nebeských knihách — události, o nichž bylo prohlášeno, že mají brzy předcházet velikému dni Božímu. Všechno ve světě je ve stavu neklidu. Národy se hněvají a činí se veliké přípravy k válce. Národ osnuje plány proti národu a království proti království. Veliký den Boží se velmi rychle blíží. Avšak ačkoli národy shromažďují své síly k válce a krveprolití, příkaz andělům je stále v platnosti, aby zadržovali čtyři větry, dokud služebníci Boží nebudou zapečetěni na svých čelech.“ Selected Messages, kniha 1, 221.